

Categoria B

REFLEXIONS A MITJA TARDA

Les hores passen lentament i és una llosa intransferible la meva tristor solitària.

Les cames flauegen, les llàgrimes són el mirall de l'ànima. Reposo un instant i em carrego la vida a l'esquena. Pam. Pam. Les passes sonen feixugues en marcar un rastre a l'asfalt.

Miro a la meva dreta i no veig ningú. Em giro i tampoc no veig ningú. Sóc jo, sola, amb l'única companyia del meu reflex sobre l'aigua.

Els meus pulmons xisclen i la meua veu ressona a les muntanyes. Quan torna, ignorada pel no-res, me la miro estranyada, incapaç de veure'm en el meu propi reclam preguntant-me confusa qui ha tingut esma per crear-la. M'ajupo i veig les llàgrimes solitàries que cauen sobre el meu reflex, esborrant momentàniament els meus ulls, trencant per un instant la quietud sinistra.

Una setmana més, un dia més. Anar seguint, anar avançant i tot, per què? Els minuts es desfan massa de pressa, com flocs de neu al bell mig del desert, i jo segueixo sense trobar un sentit al que estic fent. I mentrestant, el silenci. I una buidor que m'afligeix. I l'enganxós tic-tac del rellotge.

La placidesa exterior xoca amb els crits del meu enteniment. La contraposició, la paradoxa. La calma, i l'irrefrenable fluir de la incertesa. Els dubtes són, un cop més, tèrmits als meus fonaments; el terreny inestable és perillós.

Una veu em retruny a les parets del cervell: per què?

Però és clar, el temps no em dona temps i la societat m'exigeix ser forta -o si més no, aparentar-ho- i seguir endavant. Somric, i el meu interior es trenca en bocins. La veïna del 4t 1a, la noia de la cafeteria, el professor de música... tots, cremen el seu moment criticant el primer que els passa pel davant, comentant si la seva camisa és d'aquesta manera o d'aquella altra. Jo, mentrestant, lluito per fugir de tanta confusió. És realment important? Ofuscada, ja no sé qui és el que actua: si ells, o jo, o tots plegats.

Em miro a través del retrovisor del vehicle. Qui és aquella de l'altre canto del mirall? Les botzines dels cotxes em semblen llunyanes i banals. Arrenco i tots

em passen al davant. Em miren, blasfemant. No em queda esma ni per tornar-los la mirada, però el meu rostre s'hi dibuixa una ganyota de fàstic.

Mentrestant, el rellotge digital de l'automòbil segueix movent-se, inexorable, vint-i-cinc, vint-i-sis, vint-i-set. Segon a segon, la meua vida se m'escola entre els dits, com ho fa l'aigua per tants dies no ha caigut per la reixa que duu al clavegueram.

Què he fet? Què haig de fer?

Totes les preguntes em semblen iguals, una peça més en una llarga cadena de producció. Idènticament impersonals, idènticament fredes, idènticament buides. Encallades en la rutina i presoneres de la quotidianitat.

Miro els vianants. Un crida pel telèfon mòbil, una parella discuteix, un nen creua el carrer sense mirar. Ànimes errants, com jo, supeditades als canons establerts; simples peons a la partida d'escacs entre el temps i la vida.

És aquest el món en què vivim?

Em nego a respondre'm.

Baixo del cotxe, em trenc el rellotge de polsera que em van regalar el dia del meu aniversari i me'l miro, hipnotitzada. Les busques segueixen el seu llarg camí sense retorn, sense esperar res, sense preguntar-se pel seu destí, encadenat per sempre a la corretja de pell i a l'esfera platejada.

L'agafo amb tota la força de què sóc capaç, en un fútil intent d'acabar amb el seu domini inapel·lable. La respiració s'agita, els nusos dels seus dits emblanqueixen, l'anell se'm clava a la pell, i llavors, de sobte, trobo la resposta. La monotonia; la clau.

La pressió cessa, els meus dits se separen i el rellotge cau, enduent-se al seu pas els núvols d'aire que hi ha en el seu camí cap a un indefugible final.

Els segons s'allarguen, alentint-se, com ja ho han fet tantes altres vegades. Però aquest cop tot ha canviat: ja no es tornaran a recuperar.

El vidre xoca contra el terra, els engranatges es veuen alliberats. Després de tants mesos d'inexorable lletania, les agulles es paren.

Miro les últimes restes del que abans era un rellotge, els vestigis d'un temps finit.

Al meu voltant, tot em sembla més viu. Torno a pujar al cotxe i m'assec, alliberada.

Jorgina Busquets